

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	7
คำนิยม โดย สมชัย ศรีสุทธิยากร	8
คำนำผู้แปล	10
อรรถกถา	15
บทกวีสุภา ย่ำข้าวซอยเดิม	23
บทที่ 1 ซากเดนผู้ไร้ทาง	41
บทที่ 2 ทัพอับปางดั่งผาดลุ่ม	61
บทที่ 3 อาคันตุกะกับผู้คืนสู่เหย้า	75
บทที่ 4 เงาและร่างเป็นคู่	93
บทที่ 5 ฟิงสลดแทนปิติ	109
บทที่ 6 สุนัขไร้เคหาสน์	127
บทที่ 7 คำนวนแม่ย่า	153
บทที่ 8 หลงตนอวดฉลาด	179
บทที่ 9 พี่น้องร่วมใจ	193
บทที่ 10 อุดกัลฉับแบกรับภาระ	207
บทที่ 11 สุนัขจรจัดคืนรัง	225
บทที่ 12 เร้นกายเป็นภูตผี	237
บทที่ 13 บ้านแตกสาแหรกขาด	253

บทที่ 14	พบหน้าครั้งสุดท้าย	289
บทที่ 15	ตั้งคนค้ำเคย	317
บทที่ 16	ทุกสิ่งดูจเดิม	339
บทที่ 17	บุตรกตัญญูชำระแค้น	353
บทที่ 18	เรื่องฆ่าขันสะท้านฟ้า	371
	เกี่ยวกับผู้เขียน	406
	เกี่ยวกับผู้เขียนฉบับการ์ตูน	407
	เกี่ยวกับผู้แปล	408

คำนิยม

เรื่องราวมากมายในโลก มิใช่มีด้านเดียว เพียงแต่เราสนใจเปิดหูเปิดตา หรือจะเพียงปักใจเชื่อในสิ่งที่เคยพบเคยได้ยินมาเท่านั้น

คนคนหนึ่งก็ไซ้ว่าจะเป็นอย่างที่เรพบเรารู้จัก ยิ่งคบมากเข้าใจมาก ก็จ้ะรู้ว่าเขายังมีด้านอื่นๆ ที่น่าแปลกประหลาดใจ ผมรู้จัก ม. ประภา ในฐานะผู้สื่อข่าวอาวุโสสายการเมืองที่ขยันทำการบ้านและจะมีมุมมองในการซักถามที่ลุ่มลึก เป็นที่หวาดหวั่นของคนที่ไม่เตรียมตัวให้พร้อม สำหรับการถูกสัมภาษณ์

แต่ไม่เคยรับรู้ว่าเขาคือมือแปลเรื่องจีนในระดับแนวหน้าคนหนึ่งของประเทศ

วันหนึ่ง หลังการสัมภาษณ์ เขาหยิบหนังสือที่เขาแปลมาให้ผมสองเล่ม ปกเขียนชื่อ *หงสาวจอมราชันย์* เล่ม 1 และ เล่ม 2 เป็นเรื่องของ เอ็กเต็ก (เตียวหุย) และ ฟิงเฉิน (ลิโป้)

แม้ผมจะไม่ไซ้เขียนสามก๊กแต่ก็พอจำเรื่องราวของตัวละครสองตัวนี้ได้ แต่ก็ออกแปลกใจว่า จะมีมุมมองอะไรน่าสนใจจนมาเขียนได้เป็นเล่มๆ และ ทำไมจ้ะเริ่มต้นจากตัวละครเช่น เตียวหุย ทั้งๆ ที่ตัวอื่นที่โดดเด่นน่าสนใจกว่ามีมากมาย ไม่ว่าจะเป็น เล่าปี่ กวนอู โจโฉ เป็นต้น

ใช้เวลาในการอ่านเล่มแรกไม่นานนัก กับจินตนาการและสไตล์การเล่าเรื่องให้แง่ชวนติดตาม จ้ะรู้ว่า *หงสาวจอมราชันย์* ไม่ใช่หนังสืออ่านเล่นธรรมดา แต่ให้แง่มุมมองชีวิตในด้านที่เราไม่เคยมองมากมาย

เดี๋ยวหุ่ย ที่เคยจินตนาการตามสามก๊กว่า เสียงดัง ใจร้อน ภู่วาม
สนใจแต่รำสุราจนเสียการงาน กลับกลายเป็น กงจื้อหนุ่มที่สุนทรีย์
ด้านศิลปะ และยอมเสียสละตนเองเพื่อผู้อื่น

ยิ่งอ่านลึก ยิ่งรู้ในมุมที่ไม่เคยรู้ จนเกิดการตกผลึกความคิดว่า
การอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ คือต้องให้ความรู้ใหม่ มุมมองใหม่

หาก *หงสาวจอมราชันย์* เป็นเพียงการเดินตามกรอบเรื่องสามก๊ก
เดิม การอ่านคือการทบทวนเรื่องราวที่รู้เท่านั้น คงไม่มีอะไรน่าสนใจ

แต่นิยายเรื่องนี้ กลับฉีกกรอบความรู้สามก๊กที่เราเคยรับรู้มา
สร้างความรู้และมุมมองใหม่ที่น่าอัศจรรย์ ให้เห็นด้านอีกหลายด้าน
ที่เราไม่เคยรับรู้

เหมือนชีวิตของผู้แปล ม. ประภา ที่ไม่ได้เชี่ยวชาญด้านข่าว
การเมืองแต่อย่างเดียว

สมชัย ศรีสุทธิยากร

เมษายน 2558

คำนำผู้แปล

ผมเชื่อว่าแฟน ๆ การ์ตูน ‘หงสาจอมราชันย์’ ย่อมต้องคุ้นตากับภาพปก ‘เหลียวหยวนหว่า’ ลายเส้นฝีมือ ‘เงินเหมา’ เป็นอย่างดี หลายท่านที่เข้าถึงขอบเขตแห่ง ‘แปดพิสดาร’ ย่อมมองออกในปราดเดียว ว่านิยาย ‘หงสาจอมราชันย์ภาคพิเศษ’ เล่มนี้ คือ ‘ก้าวถัดไป’ ของการ์ตูน ‘หงสาจอมราชันย์’ และย่อมคาดเดาได้ไม่ยาก ว่าชีวิตของ ‘เหลียวหยวนหว่า’ หรือต่อมากลายเป็น ‘เตียวจูล่ง’ จะต้องถูกจับมาโลดแล่นเพิ่มเติมในนิยายที่ท่านถืออยู่ในมือเล่มนี้อย่างแน่นอน

แต่สำหรับท่านผู้อ่านที่ยังไม่เคยสัมผัส ‘หงสาจอมราชันย์’ ฉบับการ์ตูน อาจมีข้อสงสัยถึงที่มาที่ไปของนิยายเล่มนี้ แม้กระทั่งสงสัยไปถึงที่มาของชื่อนิยาย ว่าทั้งที่เป็นเรื่องราวในยุค ‘สามก๊ก’ แต่ทำไมต้องเป็นชื่อ ‘หงสา’ ซึ่งในเว็บไซต์ของผู้อ่านการ์ตูนถึงขนาดมีการ ‘อ่า’ กันว่า มันเป็นเรื่องของนักรบพม่าและเหตุเกิดในเมืองหงสาวดีโน่น

จึงมีความจำเป็นต้องบอกกล่าว ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างนิยาย ‘หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ’ กับการ์ตูน ‘หงสาจอมราชันย์’ รวมกระทั่ง ‘สามก๊ก’ ให้ชัดเจนก่อนที่ท่านจะลงมืออ่าน

‘เงินเหมา’ ผู้เขียนการ์ตูน ‘หงสาจอมราชันย์’ ได้เผยนิยามกรอบความคิดในการสร้างการ์ตูนเรื่องนี้ไว้อย่างน่าสนใจยิ่ง ทั้งในท้ายเล่มที่หนึ่ง และข้างปกหลังของบางเล่มต่อๆ มา ว่า “สามก๊ก ที่เป็นที่นิยมอ่านกันแพร่หลาย กระทั่งอยู่ในตำราเรียนภาคบังคับของการศึกษาหลายๆ ประเทศ ถูกนำเรื่องราวไปสร้างเป็นภาพยนตร์ ดีวีดี

หนึ่งตอน ฯลฯ อย่างยิ่งใหญ่อย่างล้นเกินนั้น แท้จริงแล้วตัวมันเองก็เป็น ‘นิยาย’ ที่รังสรรค์ขึ้นโดยนักเขียนยุคโบราณ ‘หลอกว่าจริง’ จากเค้าโครงประวัติศาสตร์พงศาวดารยุคสามก๊ก มันจึงมียังมีมิติ ช่องว่างระหว่างบรรทัดอีกมากมาย ที่นักเขียนนิยาย นักเขียนการ์ตูน จะเติมแต่งจินตนาการให้ตัวละครมีชีวิตชีวาได้ตามท้องเรื่องให้ได้ อรรถรสยิ่งๆ ขึ้น อย่างน้อย ‘หงสาจอมราชันย์’ ของผม (เงินเหมา) ก็ไม่ถึงกับมี ‘ขงเบ้ง’ ที่เสกคาถาเรียกสัตว์ประหลาดออกมากัดกัน ไม่มี ‘จู๋ล่ง’ ที่เหาะเหินเดินอากาศ หรือ ‘เตียวหุน’ ที่สามารถทลาย ภูผาได้ในหมัดเดียว”

ส่วนที่มาของชื่อ ‘หงสาจอมราชันย์’ นั้น มาจากการแปลชื่อเรื่องในภาษาจีนแบบตรงตัวในหนแรกว่า ‘หงส์อัคคีลามทุ่ง’ ซึ่งมีที่มาจาก การเปรียบเปรย ‘สุมาอี้’ และ ‘เหลียวหยวนหว่า’ ตัวละครที่ต่อมาสวมรอยด้วยชื่อ ‘เตียวหุน’ หรือ ‘จู๋ล่ง’ เป็นประดู่ ‘หงสา’ หรือ ‘นกฟีนิกซ์’ ที่พุ่งลงไปในกองไฟแล้วสามารถคืนชีพได้อีกครั้ง และตัวละครทั้งสองยังนับได้ว่ามีอายุค่อนข้างยืนยาวและรุ่งโรจน์ในพงศาวดารสามก๊ก ทั้งยังเปรียบประดู่ต้นเพลิงสงครามที่ลามไปทั่วแผ่นดินจีนในขณะนั้น แต่ทางสำนักพิมพ์ต้นสังกัด (บูรพาพัฒน์ คอมิกส์) ได้ปรับชื่อให้เป็น ‘หงสาจอมราชันย์’ เพื่อให้พ้องกับการ์ตูนสามก๊กอีกเวอร์ชันหนึ่งที่เป็นฝีมือของนักเขียนชาวญี่ปุ่น เรื่อง ‘จอมราชันย์ อหังการ’ ก่อนที่จะวางตลาดออกสู่สายตาของคนอ่าน จนมาเป็น ‘หงสาจอมราชันย์’ ที่แปลเป็นภาษาที่ 21 นอกเหนือจากภาษาอื่นๆ ที่วางตลาดอยู่ทั่วทุกมุมโลกนั่นเอง

สำหรับเมืองไทย กระแสผู้อ่านตอบรับกันมากผ่านเว็บไซต์ต่างๆ โดยเฉพาะพันทิป แทบทุกเล่มที่การ์ตูนหงสาจอมราชันย์วางตลาด ก็จะมีผู้อ่านที่อ่านแล้วมาแลกเปลี่ยนตีความ ช่วยตอบคำถาม

ไขข้อปริศนาที่ซ่อนเร้นไว้ จนกลายเป็นสังคมย่อยๆ ที่เกิดขึ้นเพราะเสน่ห์ของการดูเล่มนี้ และแม้แต่ผมเองก็พลอยได้อานิสงส์ไปด้วย เพราะได้รับความช่วยเหลือ คำแนะนำจากผู้อ่าน ที่หลายท่านช่วยกันค้นคว้าหาข้อมูลในสามก๊กและกลายมาเป็นที่ปรึกษา โดยเฉพาะคุณผู้ใช้สมญานาม ‘ซาทัทพ์ไร้นาม’ ก็เป็นผู้ที่พุ่มแรงกายแรงใจช่วยตรวจทานตรวจย้อนเรื่องราวมาตลอด จนกระทั่งมาถึงนิยาย ถือว่าท่านเหล่านั้นเป็นดัง ‘กุนชื่อนิรนาม’ ที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของทั้งการ์ตูนและนิยายเรื่องนี้ จึงจำเป็นต้องขอบอกกล่าวและขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

นิยาย ‘หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ’ ฉบับนี้วางตลาดเป็นครั้งแรกที่ฮ่องกงเมื่อราว 4 ปีก่อน ความรู้สึกของผมเองเมื่อได้หยิบอ่านมันร้อนวาบขึ้นมาจนพูดกับตัวเองว่า “หากการ์ตูน ‘หงสาจอมราชันย์’ คือภาพเติมเต็มแห่งนิยาย ‘สามก๊ก’ แล้ว นิยาย ‘หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ’ ก็ต้องเป็น ‘เงา’ แห่งภาพที่จะช่วยเพิ่มแสงเงาให้ภาพเกิดมิติที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น”

หลายคนอาจจะกังวลว่าหากไม่เคยอ่านการ์ตูน ‘หงสาจอมราชันย์’ หรือไม่เคยอ่าน ‘สามก๊ก’ มาก่อนเลย จะอ่านนิยายหงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษรู้เรื่องหรือไม่ ตัวผมเองเห็นว่าลำพังนิยายหงสาจอมราชันย์ ซึ่งได้ดำเนินเรื่องโดยการหยิบยกตัวละครที่เป็นที่รู้จักกันดีในสามก๊กมาขยายความระหว่างบรรทัดที่ยังมีช่องว่างเว้นไว้ให้เติมเต็มจินตนาการ ซึ่งผู้เขียนก็ได้นำตัวละครเหล่านั้นมาเป็นตัวดำเนินเรื่อง ให้สอดรับกับช่วงเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ และพื้นแหล่งแวดล้อมของที่มา ที่เกิดของตัวละครนั้นๆ จึงไม่ยากที่จะแยกอ่านเป็นเอกเทศได้ เพียงแต่ระหว่างสามก๊ก การ์ตูนหงสาจอมราชันย์ หรือนิยายหงสาจอมราชันย์ไม่ว่าคุณจะอ่านเล่มใดเล่มหนึ่งก่อน แล้วตามไปอ่านอีกสองเล่มภาย

หลัง คุณจะพบว่าทุกครั้งของการอ่านเพิ่มหรืออ่านทวน ก็จะได้มุมมอง
ใหม่ๆ เสมอ ซึ่งนั่นก็คือเสน่ห์ของอมตะนิยาย ‘สามก๊ก’ และเป็นเหตุผล
ที่มีการแตกแขนงเป็นทั้งภาพยนตร์ การ์ตูน นิยาย บทวิเคราะห์ ฯลฯ
ได้มากมาย และคงจะแตกแขนงไปอีกมากมายต่อไปในอนาคต

จนได้บทสรุปที่ยอมรับกันทั่วโลกว่า เรื่องราวของสามก๊ก “ยิ่ง
ย่อนอ่านมากจบเท่าไร ก็ยิ่งได้ความลึกซึ้งมากขึ้นเป็นเท่าทวี” นั่นแล

ม. ประภา

เมษายน 2558

ป.ล. ผมได้อ่านจากกระทู้ในพันทิป มีผู้อ่านสงสัยในหงสาจอมราชันย์
เล่ม 1 กับถ้อยคำปริศนาระหว่างเตียวหุยกับอาจารย์ตอนที่ถูกโจร
โพกผ้าเหลืองล้างสกุล ที่ว่า “ผาแคบหนูนศิลา เหลี่ยมขอบบรรจบ
ไขว้...เขาหลักอยู่บูรพา ไม่เหลืองเป็นขาว ศิลาประดับมงกุฎ ไม่เหลี่ยม
ไม่กลม...”

ผมคิดอยู่นานสองนานว่าควรจะอธิบายความในศิษย์เวิร์ดคือ
“ไม่เหลี่ยมไม่กลม” หรือไม่ เพราะถ้าอธิบายตรงตัวแล้วผู้อ่าน (โดย
เฉพาะผู้เคยอ่านการ์ตูนหงสาจอมราชันย์) จะรู้ทันทีว่าหมายถึงบุคคล
ผู้หนึ่ง (ที่จะมีเรื่องราวเฉพาะของเขาในเล่มถัดๆ ไป) สู้ปล่อยให้ผู้อ่าน
ขบปริศนาจากบริบทอื่นๆ จนรู้ว่าหมายถึงใครดีกว่า

แต่มานึกขึ้นได้ว่าคงมีผู้อ่านบางส่วนที่ไม่เคยอ่านหงสา ฉบับ
การ์ตูน หรือไม่อ่านการ์ตูนเลย อาจจะไม่ความลำบาก จึงต้องขอเฉลย ณ
ที่นี้ว่าบุคคลที่นับเป็นศัตรูคู่แค้นที่เตียวหุยไปพบเจออีกครั้งที่ ‘เฮาโลก้วน’
นั่น คือบุตรลับๆ ของอ้วนเสี้ยว ซึ่งในการ์ตูนนั้นผู้แต่งให้ชื่อว่า “อ้วนปิง”
พิสดารลำดับหนึ่ง (หรือ หยวนฟาง ในสำเนียงแมนดาริน) และผู้ที่รู้

ภาษาจีนมาบ้าง คงจะรู้ว่า ‘อ้วน’ หรือ ‘หยวน’ ในสำเนียงแมนดาริน มันพ้องเสียงกับคำที่มีความหมายว่า ‘กลม’ ส่วน ‘ปิ่ง’ หรือ ‘ฟาง’ ในสำเนียงแมนดาริน คือตรงกับคำว่า ‘เหลี่ยม’ ดังนั้น “ไม่เหลี่ยม” ก็คือกลม หรือ อ้วน (หยวน) และ “ไม่กลม” ก็คือเหลี่ยม หรือ ปิ่ง (ฟาง) นั่นเอง

ส่วน “ผาแคบหนูนศิลา เหลี่ยมขอบบรรจบไขว้...ศิลาประดับ มงกุฏ” เป็นการบรรยายรูปลักษณะหรือโหงวเฮ้งและเครื่องแต่งกาย ของอ้วนปิ่ง “เขาหลักอยู่บูรพา” คืออ้วนปิ่งยืนอยู่ทางทิศตะวันออก ของเตียวหุย และ “ไม่เหลืองเป็นขาว” หมายถึงบุรุษในชุดขาวผู้นี้ ไม่ได้อยู่กลุ่มเดียวกับกลุ่มโจรโพกผ้าเหลืองนี่เอง

อรรถกถา

วิถีชีวิตของคนเรามักจะเป็นไปตามชะตาลิขิต ฟ้าได้กำหนดปัจจัยอันสำคัญยิ่งไว้แต่แรก เช่น คุณเกิดที่ไหน เติบโตอย่างไร ฐานะครอบครัวเป็นยังไง รวมถึงสภาวะแวดล้อม สิ่งเหล่านี้ล้วนหลอมรวมจนกลายเป็นคุณในเวลาต่อมา ผมมักเชื่อว่าลิโป้อาจไม่ใช่ผู้ที่สู้รบได้เก่งกาจที่สุดในยุคสามก๊ก น่าจะมีคนที่เก่งกว่าหรือร้ายกาจกว่าอยู่อีกมากมาย แต่ทำไมพวกเขาเหล่านั้นถึงไม่ได้มีชื่อเสียงสืบทอดกันมายาวนานอย่างลิโป้ล่ะ?

แหล่งกำเนิด โอกาสและประสบการณ์ทำให้ลิโป้กลายเป็นลิโป้ ส่วนคนอื่นเป็นคนอื่น

นับแต่โบราณกาลมา อาจจะมีคนอีกมากที่ขาดโอกาสเพราะไม่สามารถเลือกที่เกิด สิ่งแวดล้อมและครอบครัว จึงทำให้ชื่อเสียงของพวกเขาเป็นดั่งดาวตกหรือดุษฎีสมรภูมิผ่านไป ไม่ทันถูกบันทึกไว้ ยังไม่ทันได้ขึ้นเวทีแสดงก็ลาลับดับสูญหายไปเสียแล้ว

ตอนที่คิดถึงโครงสร้างของขบวนการ “ซาทัพ” นี้ ใจผมมักคิดไปถึงโบหน้าอันเลื่อนรางที่ผ่านไปเพียงแวบเดียวจนไม่ได้รับการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ของคนกลุ่มนี้ ในยุคสามก๊กซึ่งการศึกสงครามเกิดขึ้นอย่างถี่ยิบนั้น ดาบกระบี่หนานหนิง เพียงถูกฟาดฟันเข้าสักครั้งสองครั้งก็กลายเป็นคนพิการได้ทันที ในยุคที่กำลังพลต้องผลัดเปลี่ยนเป็นจำนวนมาก เรียกได้ว่าหลายคนเข้าสู่สนามรบต้องกลายเป็น

คนพิการไปตั้งแต่ครั้งแรก ไม่มีใครสนใจชะตากรรมของพวกเขา ส่วนใหญ่กลายเป็นเศษซากกำลังพลที่ถูกทอดทิ้ง ทั้ๆ ที่ช่องว่างของประวัติศาสตร์มักจะถูกลมเติมด้วยผู้คนที่ไม่ปรากฏชื่อเสียงเรียงนามเหล่านี้...

นี่แหละคือที่มาของซากศพ

ผมเคยพูดคร่าวๆ ไว้ในการ์ตูนหงสาจอมราชันย์ ว่าระหว่าง ‘เล่าต้า’ หัวหน้าซากศพรุ่นที่หนึ่งกับ ‘เหลี่ยวหยวนหว่า’ หัวหน้าซากศพรุ่นที่หก บรรดาหัวหน้าซากศพคนอื่นๆ นั้นล้วนตายไปแต่เนิ่นๆ พวกเขาเองก็เป็นบุคคลที่สูญหายไปประวัติศาสตร์เพียงปริบตา ที่ผ่านมามีผู้อ่านไม่น้อยที่เดาว่า เมื่อไหร่จะเขียนการ์ตูนภาคพิเศษอีก? เป็นไปได้มั้ยที่จะเขียนถึงหัวหน้าซากศพรุ่นที่สองถึงรุ่นที่ห้า?

‘หวังอี่ซิง’ ได้ลงมือจัดการกับช่องว่างของซากศพนี้ไว้ในนิยายหงสาจอมราชันย์ภาคพิเศษเล่มที่สามเล่มนี้ เป็นการช่วยผมตอบสนองความต้องการของผู้อ่านพอดี เขาได้ใช้จินตนาการอันล้ำเลิศ แต่งแต้มสีสันในช่องว่างสีขาว แต่ก็ไม่ได้เติมเสียจนเต็ม เพียงตัวดลายนเส้นไม่กี่สาย ไม่ได้ใส่รายละเอียดทั้งหมดของหัวหน้าซากศพทุกรุ่น ซึ่งก็ตรงกับความคิดอ่านของผมโดยบังเอิญ เพราะส่วนที่น่าดึงดูดที่สุดของเรื่องราวคือ การยังมีส่วนที่ว่างเว้นไว้ เพราะถ้าเล่าอย่างละเอียดสมบูรณ์จนเกินไป กลับจะไม่เหลือช่องว่างให้จินตนาการต่อได้อีก

ในเล่มนี้ ‘อี่ซิง’ ได้รังสรรค์ร่างภาพให้แก่ใบหน้ารางเดือนเหล่านั้น ผู้ที่ไม่ทันแม้แต่จะจารึกชื่อเอาไว้ด้วยซ้ำ ขณะเดียวกันก็เจาะลึกถึงความสัมพันธ์อันครอบครัวระหว่างเหลี่ยวหยวนหว่า กัวยังงเตียวลุยและเสี่ยวมาน ผมเองออกจะชื่นชมในตอนที่หัวหน้าซากศพรุ่นที่ห้าตัดสินใจปฏิรูปขบวนการซากศพเป็นพิเศษ เพราะถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงแบบนี้ ซากศพก็คงไม่อาจยุติเหตุความสูญเสียชีวิตแต่เนิ่นๆ

ของหัวหน้าซากัทพ์รุ่นถัดไป ก่อนจะเข้าสู่ยุครุ่งเรืองของเหลียวหยวนหว่อ
ในช่วงเวลาที่สุมาอี้ขึ้นเป็นประมุขของสกุล

เส้นสายความสัมพันธ์นับหมื่นพันระหว่างซากัทพ์กับสุมาอี้ รวมถึงช่องว่างของเรื่องราวที่ยังไม่เป็นที่เปิดเผยของขบวนการซากัทพ์นี้ กำลังจะค่อยๆ ปรากฏในนิยายหงสาฯ ตอน ‘ซากัทพ์’ เล่มนี้เอง

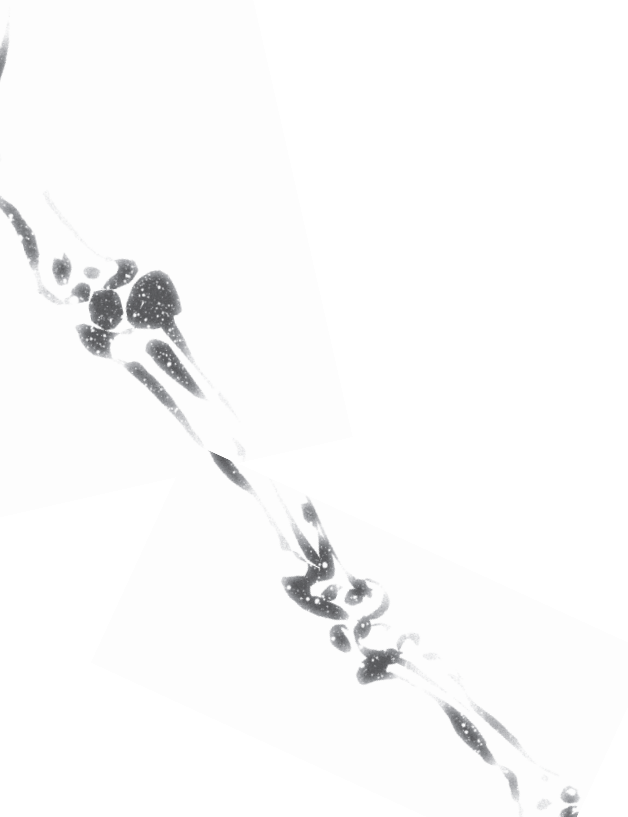
เงินเหมา

ธันวาคม ปี 2010

မတကော်မနီ

မံးဗံးဗံးဗံးဗံး

แสบ ๆ เสียงหอบหายใจและเสียงสวบสาบแว่วมาจากพงหญ้า
ผีเท้าเร้งร้อนคล้ายตั้งอสรพิษเลื้อยปราดกลับรั้ง แหวกหญ้ารก
สูงเทียมแควสองข้างทางออกเป็นสองส่วน แสบ ๆ เสียงอาวูบปะทะ
ที่ตั้งมาแต่ไกลและเสียงร้องโหยหวนเสียดหูเมื่อครู่ บัดนี้กลายเป็น
เพียงเสียงหอบหายใจและสำลักไอในพงหญ้า

‘เคาเต็ง’ ลูบบาดแผลตรงขาขวาที่เพิ่งจะพันผ้าเมื่อครู่ เพราะ
การออกวิ่งรุนแรงทำเอาบาดแผลปริแยกซึ่มเลือดอีกครั้ง เขาพลิก
แขนเสื้อเพื่ออ่านตัวอักษรที่เริ่มจางลงเพราะหยาดเหงื่อ

‘หว่าฮนี่ น้องตาม’

เป็นลายมือของตัวเองที่เขาเองที่เขียนไว้เพื่อหยั่งจริงเท็จ เขาหัน
กลับไปถามผู้ติดตาม “พวกเรากำลังไล่ตามเหลี่ยหวนหว่าฮ ใช่
หรือไม่?”

ผู้ติดตามซึ่งอยู่กับเคาเต็งมานานปี คุ่นเคยกับคำถามแบบ
‘รู้ต้นไร่ปลายเขื่อนี่มานานแล้ว เขาพยักหน้าตอบ “ได้เท่า ท่านเคาทุ
‘พญาเหมาเซียง’ ได้ล่วงหน้าไปสัปดาห์แล้ว สิ่งไว้ว่าเมื่อได้เท่าพันแผล
เรียบร้อย ให้เร่งนำไพร่พลตามไปสมทบ”

มันเป็นเช่นนั้นจริงๆ ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ซ้ำไม่ลืมเลือน ทุกสิ่ง
ล้วนเป็นความจริง

เคาเต็งเร่งฝีเท้า แต่กลับแผลอเหยียบลงบนพื้นตะไคร่จนเสีย
หลักทรงตัวไม่มั่น ยังดีที่ผู้ติดตามซ้ายขวารีบเข้าคว้าแขนประคอง
“ได้เท่า ระวังด้วย”

เคาเต็งแทบล้มไปแล้วว่าเมื่อสามสิบปีก่อน ฝีเท้าของเขาโลด
เล่นปานโอบยบินถึงเพียงไหน ร่างกายแข็งแกร่งยามฟาดดาบฟันเป้า
หมาย ทั้งคนทั้งกำแพงล้วนขาดแยกเป็นสองอย่างง่ายดาย

กาลเวลาผันผ่านปานเหิน ช่างอาลัยถึงอดีตกาลนัก

ยามฉกรรจ์ทะนงตนว่าเก่งกาจเป็นที่เลื่องลือ แต่พอชราภาพ
กลับถูกมองข้ามหัวไม่เห็นความสำคัญจนเกินจะคาดคิด ก่อนหน้านี้
ในงานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิด ถึงกับมีขุนนางวัยอ่อนที่ไม่รู้จักผู้เฒ่า
ผู้เคยผ่านวันเวลาอบเลือดมาก่อนอย่างพวกเขา ยกสุราคารวะชมว่า
‘อาจารย์เคาไบหน้าข้างเปี่ยมเมตตา มิน่าถึงได้อายุชยยืนยาวนัก’
มารดามันเฮ้ย... ใ้พวกเด็กเมื่อวานขึ้นปากยังไม่สิ้นกลิ่นนํ้านม บรรดา
ผู้เฒ่าที่เจ้าเห็นว่าอ่อนแอไร้เรี่ยวแรงเหล่านี้ ต่างก็เคยผ่านช่วงวัยที่
แข็งแรงดุจเดียวกับเจ้ามาก่อนทั้งสิ้น

เพราะวันเวลาได้ชะล้างกลิ่นอายสังหารบนตัวข้าจนไม่เหลือ
เหลือ หรือเพราะข้าอาศัยกาลเวลาด้างลึมบาปกรรมที่เคยก่อไว้กันแน่?

เหงื่อไหลหยดย่อยลงจากหน้าผากที่เต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น

ของเคาเต็ง เป็นผลจากโอสถเทียบนั้นอีกแล้วหรือ? ยามฮั่วโต่ยังมีชีวิตได้เดือนห้าไว้ว่า ‘สภาพร่างกายของท่านไม่เหมาะที่จะรับโสมไท่จื่อ และโสมจู่จื่อซินเนิ่นนานเกินไป ทั้งท่านยังเพิ่มหวงเหลียนเพื่อชะลออาการอีก ต่อให้สะกดอาการลงได้ แต่หากใช้นานเกินไปเกรงว่าแม้จะเสริมตั้งกุยก็ไร้เรี่ยวแรง มีแต่โทษสถานเดียว’

‘ท่านกำลังเดิมพันด้วยชีวิตชัดๆ’

ยิ่งวังยิ่งร้อนรน เลือดลมยิ่งพลุ่งพล่าน เคาเต็งก็ยิ่งรู้สึกลมหายใจติดขัดหัวใจเต้นแรง เท้าเบาศีรษะหนัก เหงื่อเม็ดโป้งมากมายทะลักไหลจากขมับลงสู่หลังคอ

“ได้เท้า...” องครักษ์ด้านซ้ายเห็นฝ่าเท้าที่เริ่มโงนเงนของเคาเต็ง จึงต้องสอบถามด้วยความห่วงใย “...หรือจะพักสักประเดี๋ยว รอขบวนใหญ่มาสมทบแล้วค่อยไล่รุกต่อ?”

“หุบปาก!” เคาเต็งย่นคิ้วหรีตา ฝูงได้ตาที่คล้ำอยู่แล้วยิ่งบวมเป่ง “ข้าไม่เหลือเวลาอีกแล้ว”

เผื่อรอมาเนิ่นนานก็เพื่อโอกาสนี้เอง หลายปีมานี้เขาคุ่นคิด ทั้งทิวาราตรีจนไม่หลับไม่นอน ก็เพราะหวังใจจะชำระหนี้แค้นที่พั้วพันมาก่อนชีวิต เขาเข้าใจดีว่าเมื่อชีพตนได้ล่วงเลยวัยเกินห้าสิบ อาการโรคก็สะสมจนสาหัสมากขึ้น หากคราครั้งนี้ไม่อาจลงมือประหารศัตรูคู่แค้นผู้นั้นได้ ชั่วชีวิตที่เหลือคงมีอาจล้างแค้นให้กับผู้เป็นบิดาได้อีกแล้ว

ท่านพ่อได้ทุ่มเทให้กับพวกเราสองพี่น้องมากมาย หากเรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ยังทำไม่ได้ ข้าเคาเต็งก็เสียทีที่เกิดเป็นลูกคน

เคาเต็งผู้มีผมเผ้าหงอกขาว ยามเป็นพ่อคนแล้วก็ยิ่งเข้าใกล้ผู้เป็นบิดาหนึ่งส่วน ยิ่งสำนึกเสียใจและโทษตนเองเพิ่มขึ้นหนึ่งส่วน

ท่านพ่อ ขอวิญญานท่านบนสวรรค์ ช่วยคุ้มครองข้าและ
น้องชายด้วย

ดูเหมือนว่าฟากฟ้าจะไม่แยแสโลกมนุษย์ แต่มีเสียงกัมปนาท
ปานจะแยกแผ่นดินผืนดินดังมาจากอีกฟากของป่าทึบ คล้ายกับยังมี
ความรู้สึกลึกลับไหวของแผ่นดินตามมา พอแว่วเสียงหัวเราะที่คุ้นหู
เคาเต็งก็รีบขยับเท้า

“นั่นเป็นเสียงของใต้เท้าเคาทู!” “ใต้เท้า ทางด้านโน้น”

เคาเต็งและบริวารต่างวกกลับตามเสียง ตลอดทางเขาสะบัด
มีดสั้นในมือถางพงเบิกทางจนกิ่งเถาวัลย์กระจุกเศษใบไม้ ไม่ทันไร
ก็เห็นร่องรอยคมขวานปรากฏตามต้นไม้ ลำต้นบางส่วนยังปักเต็มด้วย
ลูกดอกขัด มีดสั้นและตะขอสั้น ไม้ใหญ่ขนาดลิบคนโอบหลายต้นที่
อยู่ด้านหน้าล้วนเอนล้มไปทั่ว ทั้งยังปรากฏหยาดโลหิตที่แยกแยะไม่
ออกว่าเป็นของผู้ใดกระจายอยู่ทั่วบริเวณ

โลหิตเข้มข้นย่อยหยดลงตามปลายใบ เคาเต็งกุมดาบบังตอ
ประจำกายมั่น มืออีกข้างยังล้วงเอา มีดสั้นออกจากข้างเอว เหล่า
บริวารพากันชักกระบี่ออกมา ยืนกระจายทั้งซ้ายขวาและด้านหลัง
ตั้งสมาธิคอยคุ้มกัน

ซ่าๆๆ

เคาเต็งส่งสัญญาณมือให้กับบริวาร ล้วงล้อด้านขวารีบสืบเท้า
ไปยืนด้านหน้าของเคาเต็ง ส่วนบริวารด้านหลังก็เข้ามาเสริมแทนที่
เบี่ยงกายคอยจับตาทั้งด้านขวาและหลังพร้อมกัน

ซ่าๆๆๆๆๆๆ

ในขณะที่คนซึ่งข่มอยู่ในพงหญ้าเกือบถูกองครักษ์แห่งทะเล
ล่าคอด้วยกระบี่โดยไม่ทันรำร้อง และคนด้านหลังกำลังจะยกดาบ

ฟันในสองครักซ์ด้านขวานี่เอง เคาเต็งก็ตวาดลั่น ทำให้ผู้คนทั้งสองฝ่าย
หยุดชะงักลงทันกาล

“ตะ... ได้เท่า...” พลทหารที่สวมชุดทัพโจเอามือจับหมวก
พร้อมกับถูกลำคอที่ถูกบาดเป็นริ้วแผลซีมเลือด กล่าวด้วยเสียงสั่นเทาว่า
“ชะ... ข้าน้อยคืออองเจียว หัวหมู่ค่ายสามสังกัดได้เท่าพญาเหมาเซียง
มะ... เมื่อสักครู่นี้ได้รับคำสั่งให้แบ่งเป็นสามหน่วยย่อย เพื่อไล่ติดตาม...
ตามมือสังหาร ตะ... ตาเดียว พอได้ยินเสียงจึงไล่ตามมา พอดีมาพบ
กับ ตะ... ได้เท่าเข้า...”

บัดชบเฮีย ถูกสวะพวกนี้ทำให้เสียเวลาไปชะได้

สายตาเคาเต็งกวาดผ่านใบหน้าโง่เง่ารุงงของลิวลื้อที่หลง
ทางอยู่ในพงป่าจนต้องโบกมือไล่ด้วยความรำคาญก่อนจะเบือนหน้า
ไปทางอื่น

*ทั้งที่เคลื่อนไหวล่วงหน้าก่อนแท้ๆ แต่ดันไล่สกัดไม่ได้ กลับไป
คงต้องให้น้องข้าสั่งสอนเจ้าพวกสวะนี้ให้จงดี*

องครักษ์ทางซ้ายคอยสั่งการบรรดาพลทหารลิวลื้อ จัดขบวน
ให้ยืนกระจายออกไป ส่วนองครักษ์ทางขวายกแขนขึ้นสำรวจรอย
บาดแผลที่ถูกบาดเพราะอีกฝ่ายรั้งกระบี่ไว้ไม่ทัน จนอดถลึงจ้องใส่
ด้วยความโกรธมาได้

ผู้ก่อเหตุไม่กล้าหันมาสบตา คอยก้มหน้าหลบไปอยู่ด้านหลัง
พรรคพวก ผู้คนทั้งขบวนติดตามหลังเคาเต็งและองครักษ์พากันรูด
หน้าต่อ

ชั่วรูปไหม้หนึ่งก้านผ่านไป ขบวนของเคาเต็งก็พ้นดงป่า แสง
แดดสลับตาเล็ดลอดลงมาจากช่องใบไม้ ฟ้าเริ่มเปิดกว้าง สายตา
ของเคาเต็งไม่อาจทัดเทียมยามฉกรรจ์ ได้แต่ยกดาบขึ้นป้องหน้าผาก

กระทั่งปรับสายตากับความเข้มแสงได้แล้วพลันพบว่าสถานที่ที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้านี้ มันก็คือสถานที่ที่คุ้นเคยยิ่งในความทรงจำนั่นเอง

หลายปีมานี้ ในปีหนึ่งๆ เขากับน้องชายต้องแอบมาที่นี่สักสองครั้งเป็นอย่างน้อย ไม่ว่าจะมียายุพัดแรงกล้าหรือฝนฟ้าหนานหนักสักปานใด มาเพื่อเตือนให้ตนเองอย่าได้หลงลืมหนี้เลือดที่มีอาจลืมเลื่อนได้

นับตั้งแต่วันที่ทั้งสองชุนขึ้นสาบานต่อฟากฟ้า จนกระทั่งเส้นผมหงอกขาว หอบลูกจูงหลานมาจตุตถุบวงสรวง ณ ที่นี้ มันได้ผ่านไปหลายสิบปีอย่างมีฐึ้นรู้ตัว

“ท่านพ่อ ไฉนท่านปู่ถึงมานอนอยู่ข้างโน้น? ท่านปู่รักท่านหรือไม่?”

“ลูกพี่...” เคาเต็งลูกศิระลูกน้อยที่หน้าตาละม้ายฮือหลินผู้นี้ น้ำเสียงปนสะอื้น “...ท่านปู่รักและเอ็นดูท่านพ่อกับท่านอา ยิ่งนักท่านเป็นท่านปู่ที่ดี หากท่านยังอยู่...ท่านจะต้องรักเอ็นดูเจ้ามากๆ เป็นแน่แท้”

น่าเสียดาย หลายสิบปีที่ผ่านมา พวกเรายังทำไม่สำเร็จ

กาลเวลา สูดท้าย ยังคงเป็นกาลเวลา

กาลเวลาทำให้ผู้กล้ากลายเป็นคนอ่อนแอ ทำให้คู่แข่งกลายเป็นคนตาย และยังทำให้คนเลวร้ายกลายเป็นคนดี

เมื่อเผชิญหน้ากับกาลเวลา ต่อให้แค้นลึกล้ำสาหัสถึงเพียงไหนก็ไม่อาจเอาชนะได้

คิดแก้แค้นก็ต้องแข่งกับเวลา ต้องทำให้บรรลุก่อนศัตรูจะแก่ตาย เพื่อเกาะกุมโอกาสสุดท้ายที่จะลงมือล้างแค้นให้ผู้เป็นบิดาด้วยน้ำมือตน

เคาเต็งพยายามสะกดตัวเอง เพื่อความมั่นใจว่านี่คือที่ฝังสังหาร

ของฮือหลินผู้เป็นบิดาจริงๆ อาลัยอาวรณ์นักกับต้นไม้ใบหญ้าที่สอง
พี่น้องได้ช่วยกันปลูกไว้ ข้าบอกว่าควรปลูกต้นไม้ที่ด้านหลังป้ายหลุม
ศพไว้บังแดดบังฝนให้ท่านพ่อ เมื่อปีก่อนยามมาเยือน น้องหญิงกล่าว
ด้วยน้ำเสียงปลาบปล้ำว่า ‘ท่านพี่ ต้นไม้ต้นนี้ยังสูงกว่าบุตรชายท่าน
ที่ถึงวัยครอบครองภรรยาด้วยซ้ำ’ ยามนี้...

ยามนี้

ต้นไม้เล็กๆ ต้นนั้นได้กลายเป็นกองเศษไม้ ลำต้นไม้ปักดิน
บริเวณหลุมศพพังทลาย กองโลหิตใหญ่น้อยซึมซับลงดินรอบหลุม
ศพ กลายเป็นดินสีแดงรูปหัวกะโหลกที่พาให้รู้สึกสยดสยอง

สองขาของเคาเต็งสั้นเทา พออย่างเท้าแต่ละฝีก้าวเลือดลมก็
ปั่นป่วนหนึ่งครั้ง หัวใจทั้งดวงแทบจะกระดอนออกจากอก

หยาดพิรุณหยดใส่หน้าผากเคาเต็งหยดหนึ่ง ฝนโปรยปราย
เป็นละอองจนสายตาเลือนราง ช่างๆ ซากต้นไม้ เดิมเป็นที่ตั้งป้าย
หลุมศพซึ่งสลักนามผู้เป็นบิดา บัดนี้กลับมีมนุษย์โลหิตที่ทิวร้างเต็ม
ไปด้วยบาดแผลพุพองอยู่ คุณค้ายเงินกระดาศที่ปะแนบอยู่กับป้าย
หลุมศพแผ่นหนึ่ง แนบแน่นจนลมพัดไม่หลุด

ยังพอจำแนกมนุษย์โลหิตผู้นี้ได้จากเครื่องแต่งกาย จากเงา
ที่สวมใส่ จากผ้าคลุมสีแดงที่ขาดวิน รวมทั้งผ้าพันคอที่ยังคงปลิว
ไสว...เคาเต็งกัดฟันแน่น คือ **เขา** นี้เอง

ช่างกายของเขา บนแท่นศิลาที่มีรอยเว้าลึกเพราะเคาเต็งและ
เคาทุสองพี่น้องใช้คุกเข่ามานับสิบๆ ปีนั้น บัดนี้มีเงาร่างใหญ่โตที่
คั่นตากำลังคุกเข่านิ่งอยู่

คุกเข่าจนเกิดรอยปริแยก จนบังเกิดกองเลือด

ผ้าคลุมสีดำโบกพลิว คล้ายเศษเงินงเด็กวอกกับเศษใบไม้

ของบ้านใดไปยรว่องอยู่ ดอกอ้อพุ่มหนาที่ดูคล้ายหางสุนัขกลางตาม
ลม เปรียบดังผู้เฒ่าคือด้านที่ไม่ยอมปรับตัวตามยุคสมัย พวกมันฟาตได้
ปลายนิ้วที่สั้นไม่หยุดของเคาเต็ง ผมเฝ้าหางอกขาวของเขาแฝงไว้ด้วย
จิตสังหาร ยามเมื่อย่ำลงบนดินนุ่มสีแดงนั้น บอกไม่ถูกว่าลึงโลดใจ
หรือหวาดหวั่น ริมฝีปากเขาสั่นระริก พยายามสะกดกลิ่นความพลุ่ง
พล่าน ลนลานก้าวไปยังหน้าหลุมศพ

“น้อง...น้องพี่ ในที่สุดเจ้าก็สามารถ...”

ครั้ง๗ ดาบบังตอในมือของเคาเต็งร่วงหล่นกระทบพื้น

ท่านพี่ ใครคิด ที่จะฟังเรื่องตลก หรือไม่

ด้วยความตะลึงงัน จนไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่มองเห็น

ครั้งหนึ่ง มีผู้ปราดเปรื่องแซ่เคาผู้พี่ ผู้มีฝีปากแคล่วคล่อง
ความจำดีเลิศผู้นั้น คิดล้างแค้นแทนบิดา ด้วยกลวิธี ซ้ำรอยคู่
แค้น ซึ่งเคยใช้สังหารผู้เป็นบิดา เพื่อลงมือศัตรูให้ปรากฏ

“บะ...บัดซบเฮีย...”

เงาของสัตว์ร้ายร่างยักษ์ เงาที่เกือบถูกเคาเต็งเหยียบใส่นี้ มอง
ใกล้ๆ จะเห็นว่าทั่วร่างปักเต็มไปด้วยมีดสั้น ศรหัก ทวนหักและลูกดอก
ขัด มองเผินๆ ยังนึกว่าเป็นตัวเม่นขนาดยักษ์

ร่างกายที่เคยบึกบึนแข็งแกร่ง ถูกรันเวลากัดกร่อนจนกล้ำมเนื้อ
บวมพองหย่อนคล้อย แม้จะยังไม่ถึงขั้นอ่อนเหลว แต่ผู้ใดเห็นก็ดูออก
ว่ามีอาจทัดเทียบความแกร่งกล้าครั้งวัยฉกรรจ์ ยามนี้ร่างกายที่พลีชีพ
อย่างองอาจนี้ เรือนร่างที่ถดถอยประหนึ่งถูกลมหนั่งถูกปล่อยลมนั้น
พาให้ผู้พบเห็นต้องอเนจอนาใจ บังเกิดความรู้สึกหึ่งซึ่งถึงกาลเวลา
ที่ไร้ความปราณีอย่างมีอาจบรรยาย

เมื่อรู้ข่าวว่า เคาเต็ง ผู้บงการเลือดล้างสังหารสกุลสุมา

พิฆาตซากศพในวันนั้น กำลังป่วยหนักและล่องเรือผ่านกุนจิว
มา แน่แน่นอนว่าเจ้าหมอนั้น จักต้องลงมือแน่

ครั้งหนึ่งครั้งนั้น ร่างแข็งแกร่งมึนมานี้เคยโค่นล้มผู้กล้าในพริบตา
มาไม่รู้เท่าไรห่า เคยสั่งลูกน้องให้ใช้มีดลับร่างตนเพื่อตั้งศรเกาทัณฑ์และ
หอกซัดที่ปักอยู่ให้ไถ่ถอนทิ้งไปอย่างไม่เจ็บไม่คัน ทั้งยังประกาศก้อง
ว่าหากตนส่งเสียงร้องแม่สักแอะ จะยกทรัพย์สมบัติให้จนหมดสิ้น...
ความแกล้วกล้าอาจเยี่ยงนั้น มิใช่วีรชนผู้กล้าแห่งยุคหรือ?

ครั้งหนึ่งครั้งนั้น สองฝ่ามือใหญ่ยักษ์คู่นี้ เคยตั้งรัดเชือกประหาร
เทพนักรบลิโป้ บดขยี้มือสังหารมากมายที่หมายลอบฆ่าโจโจจนกลายเป็น
เศษเนื้อจืดจืดเล่น นี่มิใช่ขุนพลผู้ก่อระบือนามหรือ?

แสนอาลัยนัก กับวันเวลาที่ไร้ความปราณี ผู้ที่ต้องชราภาพ...
ที่สุดก็ต้องชรา

“บัดชบเอ๊ย เจ้า... เจ้าแข็งแกร่งกว่าข้ามาตลอดมิใช่หรือ? ไฉน
เจ้า... เจ้าถึงถูกโค่นล้มลงได้? บัดชบเอ๊ย นี่มันแผนที่เจ้าคิดขึ้นมาเอง
ไม่ใช่หรือ? เจ้าสมควรจะมีแผนสำรองที่รัดกุมดี ไฉน...ถึงได้...” เอ็นเซียว
ของเคาเต็งปูดโปน กัดฟันถลึงตาด้วยความโกรธเกรี้ยว กล้ามเนื้อบน
ใบหน้าบิดจนสิ้นกระดูก ทั้งโกรธทั้งโศกจาจนแทบเสียวจริต “บัดชบเอ๊ย
บุตรหลานสกุลเคาจะไร้ความสามารถถึงเพียงนี้เชียวหรือ... อย่าล้อเล่น
กับข้าสิ มันไม่ตลกนะ... ลูกขึ้นมา บัดชบเอ๊ย พี่สั่งให้เจ้าลูกขึ้นมา เร็ว
ลูกขึ้นมา เจ้าตัวโตใจเง่า เจ้าควายถึก บ้าเอ๊ย...”

จิงเคอลอบสังหารจิ้งอ๋อง กงจื่อถวายเป็นเศียร บุตรกตัญญู
ล้างแค้น ย่ำขำรอยเดิม

ลมกระโชกโบกพัดกิ่งหลิวเปื้อนโลหิตพาดผ่านหัวไหล่สั้นไหว
ของเคาเต็งครั้งแล้วครั้งเล่า ทั้งยังกวาดต้องสังขารใหญ่โตของเคาทุ

พี่น้องผู้ร่วมสายโลหิตคู่นี้ถูกกำแพงไร้สภาพแห่งความเป็นและ ความตายขวางกั้น เคาเต็งผู้ไม่กล้าแม่แต่จะสัมผัสศพของน้องชาย ต้องอาศัยกิ่งหลิวช่วยส่งผ่านความรู้สึก ขณะที่เจ้าตัวกลายเป็นผู้เฒ่าที่แผดเสียงก่นด่าอย่างไร้สติ สองตาแดงกำ หอบหายใจสั้นไหว เมื่อก่นด่าจนถึงที่สุดก็เหลือเพียงเสียงสะอื้นให้แสนรันทดกัดกินหัวใจ

ข้าขอบังอาจ ยืมตัวท่านพี่ เพื่อใช้การสักหน

ครั้งสิ้นบิดาไป เคาเต็งก็เหลือญาติสนิทเพียงน้องชายผู้นี้เท่านั้น บุคคลที่ไม่ต้องคอยระแวงระวัง ไม่ต้องคิดอ่านคำนวณแผนรับมือ ผู้ที่พึ่งพิงฝากความเป็นความตายได้ ก็เหลือเพียงน้องชายร่วมสายโลหิตผู้นี้เท่านั้น

ข้าขอเล่าเรื่องขบขันอีกเรื่อง เพื่อเรียกขวัญให้ท่าน

แท้จริงแล้ว ข้าเคาฑู ชอบบกล่าววาจา แต่ชิงชัง การเล่าเรื่องขำขันนัก

น้ำตาของววยร้าย มันทรงคุณค่ายิ่งกว่าน้ำตาของคนดีเสมอ แน่นอนว่ามันเป็นน้ำตาที่หลังรินต่อน้ำญาติสนิทเท่านั้น น้ำตานี้เพียงหลังออกมา ก็ถูกริ้วรอยเหยี่ยวย่นบนใบหน้าดูตบับจนแห้งผากไม่ทันได้หยดลงต้องอาภรณ์

พิรุณโปรยทั่วฟ้า แต่ละหยาตหยด หลังลงใส่ดินแดงหน้าหลุมศพ พลันซึมหายไร้ร่องรอยในทันตา

ใบหน้าเคาฑูเองก็มีรอยน้ำตา เคาเต็งพบว่าเคาฑูผู้สิ้นแรงคุกเข่าหน้าหลุมศพบิดานั้น สองตาเองก็มีรอยหยาดน้ำตาปนโลหิตสะท้อนใจ สองสาย สองตาที่เคยสงบนิ่งแต่ซ่อนประกายดุต้นนั้น บัดนี้เหลือเพียงหลุมโลหิตลึกล้ำสองหลุม ประหนึ่งหลุมศพหลังการโรมรันอย่างดุเดือดกลางสมรภูมิ บอกไปถึงสภาพการต่อสู้อันเร่าร้อนแต่ไร้บุคคลอื่นพบ

เห็นก่อนหน้านี้

สิ่งที่พาให้ขุนนางสงสัยคือ ต่อให้ทั่วร่างเขาปักเต็มด้วยศัสตราวุธ มีร่องรอยบาดแผลเต็มร่างก็ตาม บนใบหน้าของเคาฑูยังคงเต็มเปี่ยมไปด้วยรอยยิ้ม แสดงถึงความพึงพอใจ

เคาเต็งจำได้คล้ายคล้ายว่า เมื่อยามวัยเด็ก น้องชายก็เคยเผยรอยยิ้มอันนุ่มนวลเปี่ยมความพึงพอใจเช่นนี้ หลังจากได้เล่าเรื่องข้าขันอันยอดเยี่ยม จนได้รับการชื่นชมจากบิดาเป็นครั้งแรก

เคาเต็งไม่เคยลืมเลยเลยว่า นับตั้งแต่บิดาถูกลอบสังหารโหด เป็นต้นมา เขาและน้องชายก็ไม่เคยมีรอยยิ้มจากใจเลยสักครา

ครั้งใดที่บังเอิญได้เห็นภาพสะท้อนของตนเอง ก็ยังต้องตกใจกับใบหน้าที่คุณดูเหนื่อยมเกรียมมองตอบกลับมา

ยามนี้ เคาฑูผู้คุกเข่าอยู่เบื้องหน้าหลุมศพบิดา กลับยิ้มอย่างสงบ รอยยิ้มเปี่ยมด้วยความพึงพอใจอย่างยิ่ง

เหตุที่ข้า ฝึกรำเรื่องข้าขัน เพียงเพราะเห็นท่านพ่อ กลัดกลุ้ม มิเบิกบานใจ จึงได้คิดอ่านแหวกแนว หมายให้ท่านพ่อ ได้ผ่อนคลาย

มันคือรอยยิ้มที่หมดสิ่งต้องอาลัย ความแค้นได้รับการชำระ
ท่านพ่อกลัดกลุ้มมานานปี เหตุเพราะท่านพี่ซึ่งท่าน ไม่ยอมกลับเหย้าเรือน

เคาเต็งเขย่งสองเท้า ทาบมือกับเปลือกตาของน้องชาย พึมพำกับตัว

“พี่ คิดค้าง... เรื่องข้าขันเจ้า หนึ่งเรื่อง ยามนี้ขอขอใช้คืน...”
เคาเต็งสะอึกสะอื้นจนถ้อยคำขาดห้วง ถึงกับพูดจาอึกอักคล้ายเคาฑู
“ชนชาวโลกเข้าใจกันว่า... ผู้พี่ปราดเปรื่อง... ฝีปากแคล่วคล่อง ทะ...

แท้จริงแล้วไซ้ร้ ผู้พี่ไม่เคยทัดเทียบ... ความฉลาด... ไฮๆ ของน้องชาย...” “ว่ากฮ่าๆ บัดซบเอี้ย ฮ่าๆๆ นำขำนัก เจ้าต้องมา... ฮือๆ... ตายแบบนี้ ฮ่าๆๆ... บัดซบจริง มันช่างนำขำนัก... มันช่างนำซบซันเสี้ยจริงๆ ฮ่าๆๆ...”

เคาเต็งผู้เต้มไปด้วยผมเผ่าหงอกขาวยีนหัวเราะรำให้อยู่หน้าหลุมศพที่เศษกระดาดเงินปลิวว่อน หัวเราะแล้วรำให้ รำให้แล้วหัวเราะ บังเกิดบรพยากาศอถรรพธิมครีมแผ่ซจายไปทั่ว พาเอาบรรดาลิ้วลื้อ ทั้งสะเทือนใจทั้งซนหัวลูก

นับแต่นี้จะไม่ผู้ใดกล่าวหาว่าเจ้าไม่คู่ควรที่จะเป็นบุตรของยอดปราชญ์ฮือหลินอีกต่อไปแล้ว และไม่กล้าหยอกเข้าว่าปัญญาเจ้าไม่ทัดเทียบบิดาหรือพี่ชาย การที่เจ้าสามารถกำจัดศัตรู เอาโลหิตมาเช่นไหวบิดาได้สำเร็จ ล้วนเป็นผลงานของเจ้าทั้งสิ้น

“น้องพี่...” แววดาซึ่งเยี่ยมเกรียมมาตลอดของเคาเต็งเผยความสงบและนุ่มนวลอย่างทีน้อยครั้งจะปรากฏ ประดุจแสงอรุณเฝล่พ้นเมฆดำ “...ไปสู่อุคติเถอะ”

ท่านพ่อ ท่านเองก็ไปสู่อุคติด้วย

น้องพี่ หากเป็นไปได้ ท่านพี่ผู้นี้ปรารถนาจะฟังเรื่องเล่าขำขันจากปากเจ้าอีกสักหน ว่าเจ้าลงมือประหารศัตรูด้วยวิธีใด ขอให้เจ้าเล่าเยี่ยงเรื่องตลกซบซันอย่างละเอียด

เมื่อสิ้นเจ้า ท่านพี่ผู้นี้ คงมีอาจ... หัวเราะได้อีกแล้ว

นึกถึงน้ำเสี้ยอันคุ่นหูของน้องชาย เคาเต็งพลันรู้สึกเจ็บปวดร้าวลึกอีกหน

เพื่อสังหารคนผู้นั้น ต้องจ่ายด้วยมูลค่าที่สูงเหลือเกิน

องครักษ์ซัยที่เก็บขวานได้จากอีกฟากหนึ่งของสุสานเดินเข้า

มาหา ร่วมกันกับองค์กรวิชาชีพช่วยกันพลิกมนุษยโหดที่พาดร่างบน
ป้ายหลุมศพกลับมา เหล่าลี้วล้อต่างล้อมเป็นวงโดยมีมนุษยโหดอยู่
กึ่งกลาง เคาเต็งเซ็ดเหงื่อไปพลาง มีอนวดใต้ตาที่บวมดำเบาๆ เขา
ปล่อยให้ลูกน้องเปิดอาการของมนุษยโหด คอยตรวจตราบาดแผล
อย่างละเอียดเพื่อวิเคราะห์สภาพการต่อสู้ที่ผ่านมา เมื่อสายตาของ
เคาเต็งกวาดไปถึงใบหน้าของมนุษยโหดตาเดียวที่แฝงรอยยิ้มบางเบา
เช่นเดียวกับเคาทู่อย่างไม่ได้นัดหมายนั้น เขาพลันตระหนักถึงเรื่องราว
บางอย่าง หลังจากส่งเสียงโอยอย่างรุนแรงจนชนนกลีดำในแขนเสื้อพลิว
ตกลงสู่ดินสีแดง ถึงได้ฝืนใจเอ่ยวาจาออกมาหนึ่งประโยค

หนึ่งประโยคที่พาให้ทุกคนในที่นี้ต้องฉงน

“ช่างน่าขบขันนัก”

...นี่เจ้าเอง

ระหว่างปีไก่ทอง เนื่องจากขุมฝังศพเพิ่งขึ้นครองราชย์
สถานการณ์ยังไม่มั่นคง ภายนอกต้องคอยกำราบ
การก่อการของเตียวป้า จู๊กก๊น ส่วนภายใน เบ่งตัด
ก็เตรียมเคลื่อนไหวก่อนหน้านั้นเรื่องราวที่เล่ากันผู้ตาย
กับมือสังหารตาเดียว ณ หลุมศพของอ้อหลิน
จึงมีผู้รู้เห็นเพียงจำกัดเท่านั้น

แปลร่างด้วยชาวป่วยตายวนมนั